

Sygn. akt I C 753/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 stycznia 2013 r.

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Izabela Kosińska - Szota

Protokolant Lucyna Kazimierczuk

po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2013 r. w Kłodzku

na rozprawie

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 19 000 zł i o ustalenie

I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. B. kwotę 19 000 (dziewiętnaście tysięcy) zł z ustawowymi odsetkami od kwoty 6 000 zł od dnia 7 stycznia 2009r. i od kwoty 13 000 zł od dnia 17 stycznia 2013r.;

II. oddała dalej idące powództwo o zapłatę odsetek oraz powództwo o ustalenie;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 659 (jeden tysiąc sześćset pięćdziesiąt dziewięć) zł tytułem kosztów procesu;

IV. nakazuje uiścić stronie pozwanej Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 1 324, 55 zł (jeden tysiąc trzysta dwadzieścia cztery złote 55/100) tytułem kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 753/12

UZASADNIENIE

Powódka J. B. wniosła o zasądzenie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 6 000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 13 lipca 2008 r. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 stycznia 2009 r. oraz o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu uległa powódka. Ponadto wniosła o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że w dniu 13 lipca 2008 r. doszło do wypadku komunikacyjnego w wyniku, którego została uszkodzona. Podała, iż na skutek powyższego zdarzenia doznała obrażeń ciała w postaci wielofragmentowego złamania bliższego odcinka kości ramiennej prawej, następnie została przewieziona do szpitala w P., gdzie przebywała od dnia 13 lipca 2008 r. do dnia 16 lipca 2008 r. oraz od dnia 29 lipca 2008 r. do dnia 8 sierpnia 2008 r., zastosowano leczenie operacyjne i farmakologiczne. Wskazała również, że wielofragmentowe złamanie kości ramieniowej prawej sprawiło, że nie jest w stanie wykonywać podstawowych czynności życia codziennego, a czynności

związane z wysiłkiem fizycznym wiążą się z dodatkowym bólem i cierpieniem. Ponadto wskazała, że jest osobą praworęczną, a w chwili wypadku miała 38 lat, zatem jako kobieta w pełni aktywna fizycznie bardzo przeżyła udział w przedmiotowym zdarzeniu. Powódka podniosła, że od dnia wypadku stała się osobą nerwową, zmęczoną, osłabioną. Pismem z dnia 21 listopada 2008 r. jej pełnomocnik zgłosił stronie pozwanej szkodę, a strona pozwana przyznała kwotę 10 800 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 14,72 zł tytułem kosztów leczenia oraz kwotę 6,72 zł tytułem kosztów dojazdu. Decyzją z dnia 14 stycznia 2009 r. strona pozwana przyznała kwotę 537,60 zł tytułem kosztów opieki osoby trzeciej, a decyzją z 4 marca 2009 r. kwotę 14,70 zł tytułem zaległych odsetek - łącznie otrzymała od strony pozwanej kwotę 13 500 zł tytułem zadośćuczynienia. Podniosła, że decyzją z dnia 22 marca 2012 r. strona pozwana odmówiła wypłaty dalszego zadośćuczynienia. Podkreśliła, że przyznana kwota jest niewspółmiernie niska do doznanej szkody.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu potwierdziła, że przyjęła zgłoszenie szkody i na jego podstawie przeprowadziła postępowanie likwidacyjne oraz przyznała powódce kwotę 13 500 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, ból i cierpienie. Wskazała, iż mając na uwadze ustalony stopień przyczynienia się powódki do powstania szkody w wysokości 20 %, obniżyła wypłacone zadośćuczynienie do kwoty 10 800 zł. Podniosła, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia uwzględniła wszystkie okoliczności wpływające na rozmiar doznanej przez powódkę szkody. Podkreśliła, że w chwili zdarzenia powódka nie miała zapiętych pasów bezpieczeństwa, co świadczy o naruszeniu przez nią zasad o ruchu drogowym co bezsprzecznie miało wpływ na zakres obrażeń doznanych na skutek wypadku. Wskazała, że na podstawie zgromadzonej dokumentacji oraz okoliczności sprawy, stopień przyczynienia się powódki do powstania zdarzenia jest nie niższy niż 50 %. Wskazała również, że nie uznaje roszczenia powódki o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość za skutki wypadku z dnia 13 lipca 2008 r., a zadośćuczynienie pieniężne ma na celu złagodzenie cierpień i obejmuje wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne zarówno doznane jak i te które mogą wystąpić w przyszłości, ma więc ono charakter całościowy i stanowi rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez powódkę. Podała, że roszczenie powódki o ustalenie odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość jest bezzasadne.

W piśmie z dnia 11 stycznia 2013 r. powódka zmieniła żądanie pozwu i wniosła o zasądzenie od strony pozwanej ponad dotychczas dochodzoną kwotę 6 000 zł dalszych 13 000 zł, tj. w sumie 19 000 zł tytułem zadośćuczynienia za ból, krzywdę i cierpienie będące następstwem zdarzenia z dnia 13 lipca 2008 r. wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 7 stycznia 2009 r. Powódka podniosła, że dopiero przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe wykazało, iż dochodzona pozwem kwota jest niewystarczająca w stosunku do następstw wypadku oraz doznanej przez nią krzywdy. Wskazała, iż przeprowadzony dowód z opinii biegłego z zakresu chirurgii i ortopedii wykazał, iż wypadek z dnia 13 lipca 2008 r. pozostawił trwałe następstwa na zdrowiu powódki, a biegły określił wartość uszczerbku na zdrowiu powódki na 15 %. Podkreśliła, że lekarz zaufania strony pozwanej, który przeprowadzał badanie powódki ograniczył się tylko do ustalenia uszczerbku na zdrowiu będącego następstwem wypadku na podstawie dokumentacji medycznej i nie badał powódki. Ponadto orzeczenie nie zawierało części opisowej dotyczącej prognoz, co do zdrowia powódki. Podkreśliła, iż biegły sądowy sporządzający opinię wskazał, iż należy uznać za prawdziwe twierdzenia powódki w zakresie zapięcia przez nią pasów bezpieczeństwa. Ponadto podniosła, że dopiero uzyskanie kwoty 19 000 zł - ponad kwotę już wypłaconą w likwidacyjnym postępowaniu przedsądowym - zrekompensuje szkodę będącą wynikiem wypadku z dnia 13 lipca 2008 r.

W piśmie procesowym z datą 18 stycznia 2013 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, także w rozszerzonej części i podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie wskazując, iż kwestionuje roszczenie powódki w wysokości 19 000 zł i uznaje, że jest ono rażąco wygórowane. Podniosła, iż przyznana suma pieniężna tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i ekonomicznie uzasadniona.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 13 lipca 2008 r. powódka J. B., jako pasażer pojazdu uczestniczyła w wypadku komunikacyjnym. W chwili zdarzenia powódka była przypięta pasami bezpieczeństwa.

Dowód: - zeznania powódki - k. 127

Bezpośrednio po zdarzeniu powódka została przewieziona na Szpitalny Oddział Ratunkowy (...) Centrum Medycznego w P., gdzie wykonano zdjęcie rtg kości barku i ramienia oraz TK stawu ramiennego prawego i stwierdzono złamanie nasady bliższej kości ramiennej. Powódce zalecono spanie w pozycji półsiedzącej i utrzymanie gipsu do czasu kontroli w poradni ortopedycznej.

Powódka następnie przebywała na oddziale ortopedii, gdzie z uwagi na wieloodłamowe złamanie bliższego odcinka kości ramieniowej prawej oraz szyjki kości ramiennej z przemieszczeniem do przodu była hospitalizowana w okresie od 13 lipca 2008 r. do dnia 16 lipca 2008 r. U powódki zastosowano leczenie zachowawcze - założono gips C., a ponadto zastosowano leczenie farmakologiczne. Powódka otrzymała skierowanie do poradni specjalistycznej - ortopedycznej.

Przeprowadzone u powódki badanie kontrolne wykazało, iż dotychczasowe leczenie nie przyniosło oczekiwanego efektu, a niekorzystne ustawienie odłamów spowodowało, że powódkę zakwalifikowano do zabiegu operacyjnego - repozycji otwartej i zespolenia.

Dowód: - karta informacyjna leczenia szpitalnego - k. 9

- indywidualna karta pielęgnowania i przebieg choroby - k. 16 - 17

- epikryza - k.18

- historia choroby - k. 27 - 29

- historia choroby - k. 30 - 31

- karta informacyjna leczenia szpitalnego - k.32

- zeznania powódki - k.127 verte

Powódka otrzymała skierowanie do szpitala, gdzie przebywała w okresie od 29 lipca 2008 r. do dnia 8 sierpnia 2008 r. W dniu 6 sierpnia 2008 r. u powódki wykonany został zabieg operacyjny - otwarte nastawienie złamania z wewnętrzną stabilizacją płytą (...). Kończynę zabezpieczono okrężnym gipsem dłoniowo - przedramiennym na okres sześciu tygodni. Powódce zalecono zmianę opatrunku, utrzymanie stabilizatora ramiennie - barkowego przez sześć tygodni i dalszą kontrolę w poradni urazowo - ortopedycznej, a także przepisano środki farmakologiczne. Powódka otrzymała po operacji antybiotyki.

Dowód: - epikryza - k.33

- historia zdrowia i choroby poradni - k.39

- skierowanie do szpitala - k.40

- historia choroby - k.41 - 42

- karta informacyjna leczenia szpitalnego - k.43 - 45

- karta indywidualnego pielęgnowania - k.56 - 58

- kserokopia zdjęcia RTG - 64 - 65

- protokół wszczepu implantu - k.73

W dniu 7 sierpnia 2008 r. powódce usunięto dren R., a w dniu 8 sierpnia 2008 r. opuściła szpital.

Dowód: - przebieg choroby - k.76 - 77

W dniu 19 września 2008 r. powódka zgłosiła się do Poradni (...)w P., gdzie stwierdzono stan po operacyjnym leczeniu wielofragmentowego złamania bliższego odcinka kości ramiennej prawej, ranę zagojoną przez rychłozrost z prawidłowym ustawieniem odłamów. Ponadto stwierdzono ograniczoną ruchomość w drugim stawie ramiennym - brak rotacji. Powódce została zalecona rehabilitacja za dwa tygodnie. Powódka odbyła zabiegi fizjoterapeutyczne w okresie od dnia 6 października 2008 r. do dnia 17 października 2008 r.

Dowód: - skierowanie do poradni specjalistycznej z 16.07.2008 r. - k. 38

- informacja dla lekarza kierującego - k. 78

- karta informacyjna z 19.09.2008 r. - k. 79

- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z 19.09.2008 r. - k. 80 - 81

W dniu 23 grudnia 2008 r. powódka była konsultowana przez lekarza, który stwierdził, że wymaga ona dalszego leczenia i rehabilitacji oraz, że obecnie jest niezdolna do pracy.

Dowód: - zaświadczenie o stanie zdrowia - k. 82 - 83

U powódki rozpoznano wieloodłamowe złamanie nasady bliższej kości ramiennej prawej leczone pierwotnie zachowawczo bez powodzenia, następnie operacyjnie zespolone z pozostawieniem ramiennej metalowej płyty (...). Odłamy wygoiły się z ograniczeniem zakresu ruchów barku prawego i objawami uszkodzenia bliższego przyczepu głowy długiej mięśnia dwugłowego. Ustalono trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 15 %. Złamanie nasady bliższej kości ramiennej prawej było długo leczone. Leczenie usprawniające mogła podjąć dopiero w październiku 2008 r. i miała po tym leczeniu nadal ograniczony zakres ruchów, ponadto miała bóle przeciążeniowe prawego barku. Obecnie nadal odczuwa bóle barku i ramienia prawego po każdym przeciążeniu i na zmianę pogody. U powódki stwierdzono dodatnie testy J. i L. - charakterystyczne dla uszkodzenia tego mięśnia. Staw ramienny ma uszkodzone ruchy, a kończyna jest osłabiona, głównie z powodu uszkodzenia mięśnia dwugłowego. Doznane przez powódkę urazy wskazują na zapięcie jej pasami bezpieczeństwa.

Dowód: - opinia biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowo - ortopedycznej K. C. - k. 138 - 140

Powódka jest osobą praworęczną. Po zdarzeniu z dnia 13 lipca 2008 r. korzystała z pomocy syna i sąsiadów przy czynnościach życia codziennego. Syn powódki pomagał jej w przebieganiu oraz podstawowych czynnościach domowych. Powódka przez dwa tygodnie odbywała rehabilitację, przy czym ćwiczenia, które odbywała w ramach rehabilitacji sprawiały jej ból. Po zabiegu operacyjnym na ramieniu powódki pozostała duża, widoczna blizna, na którą powódka stosuje maści łagodzące. Przed wypadkiem powódka posiadała stałe zatrudnienie, zaś po wypadku pracodawca rozwiązał z nią umowę o pracę. Przez okres roku powódka pozostawała na rencie, zaś po ustaniu prawa do renty przez rok czasu otrzymywała zasiłek dla osób bezrobotnych. Powódka nie mogła znaleźć pracy, gdyż nie może dźwigać i ma ograniczone ruchy ręki. Powódka nie wróciła już do takiego stanu zdrowia jak przed wypadkiem, w dalszym ciągu odczuwa bóle prawej ręki przy intensywnych pracach oraz przy zmianie pogody. Od czasu wypadku odczuwa również obawy przed jazdą samochodem.

Dowód: - zeznania powódki - k. 127 - 128

W dniu 21 listopada 2008 r. powódka zgłosiła stronie powodowej szkodę, domagając się wypłaty kwoty 40 000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwoty 46,20 zł tytułem zwrotu kosztów dojazdu i kwoty 1176 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osoby trzeciej. Pismem z dnia 18 grudnia 2008 r. i pismem z dnia 6 stycznia 2008 r. pełnomocnik powódki wezwał stronę pozwana do zapłaty powyższej kwoty w terminie 7 dni.

Decyzją z dnia 6 stycznia 2009 r. strona pozwana przyznała powódce, przy uwzględnieniu jej stopnia przyczynienia kwotę 10 800 zł z tytułu zadośćuczynienia, kwotę 14,72 zł z tytułu kosztów leczenia, kwotę 6, 72 zł z tytułu kosztów dojazdów.

Decyzją z dnia 14 stycznia 2009 r. strona pozwana przyznała powódce kwotę 537,60 zł z tytułu kosztów opieki nad poszkodowaną.

Decyzją z dnia 4 marca 2009 r. strona pozwana po rozpatrzeniu wniesionych roszczeń o odszkodowanie przyznała powódce kwotę 14,70 zł tytułem odsetek za zwłokę w wypłacie poszczególnych odszkodowań. W załączeniu przesłała również kopię opinii konsultanta medycznego z informacją o 10 % uszczerbku na zdrowiu powódki wskutek wypadku oraz o 20 % przyczynienia się powódki - brak zapiętych przez nią pasów bezpieczeństwa.

Pismem z dnia 12 marca 2012 r. pełnomocnik powódki wezwał stronę pozwaną do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 40 000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wraz z należnymi odsetkami.

Pismem z dnia 22 marca 2012 r. strona pozwana wskazała, iż nie znajduje podstaw do zwiększenia kwoty zadośćuczynienia i poinformowała, iż jej stanowisko uwzględnia wszystkie okoliczności rzutujące na rozmiar krzywdy doznanej przez powódkę.

Dowód: - zgłoszenie szkody z 21.11.2008 r. - k. 84 - 86

- pismo pełnomocnika poszkodowanej z 01.12.2008 r. - k. 87

- przedsądowe wezwanie do zapłaty z 18.12.2008 r. - k. 89

- przedsądowe wezwanie do zapłaty z 06.01.2008 r. - k. 90

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z 06.01.2009 r. - k. 91 - 93

- pismo pełnomocnika pozwanej z 13.01.2009 r. - k. 94

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z 14.01.2009 r. - k. 95 - 97

- decyzja o przyznaniu odszkodowania z 04.03.2009 r. - k. 98 - 100

- opinia konsultanta medycznego z 04.03.2009 r. - k. 101

- przedsądowe wezwanie do zapłaty k. - 103 -104

- pismo z 22.03.2012 r. - k. 105 - 106

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w przeważającej części zasługuje na uwzględnienie.

Rozstrzygając sprawę Sąd oparł się na dowodach z dokumentacji, zeznaniach powódki i opinii biegłego sądowego z zakresu chirurgii - ortopedii K. C., psychologii i okulistyki. Dowody te nie były kwestionowane przez strony, a spór dotyczył wysokości zadośćuczynienia adekwatnego do doznanej przez powódkę J. B.krzywdy.

Zgodnie z przepisem art. 445 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Zasadniczą przesłankę ustalenia zadośćuczynienia w odpowiedniej wysokości stanowi zatem stopień natężenia doznanej krzywdy, który - jak podkreśla się w orzecznictwie - powinien być ustalony przy uwzględnieniu takich czynników jak rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych oraz ujemnych następstw psychicznych, ich

intensywność, nieodwracalność, w tym także stopień i trwałość doznanego kalectwa. (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2009 r., sygn. akt III CSK 62/09, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07, niepubl.; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2004 r., sygn. akt IV CSK 357/03, niepubl.) (tak w uzasadnieniu wyroku SN z dnia 19 stycznia 2012 r. IV CSK 221/11).

Celem zadośćuczynienia jest naprawienie szkody niemajątkowej - tzw. krzywdy. Krzywda to cierpienia fizyczne, takie jak ból i inne dolegliwości, cierpienia psychiczne, które stanowią ujemne uczucia przeżywania w związku z cierpieniami fizycznymi lub następstwami uszkodzenia ciała albo rozstroju zdrowia w postaci zeszpecenia, wyłączenia z normalnego życia itp. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie tych cierpień. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te które mogą nastąpić w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą doznaną krzywdę (G. Bieniek w: Komentarz do Kodeksu Cywilnego, Księga Trzecia - Zobowiązania, tom I, Wyd. Praw. Warszawa 1996, s.368).

Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia za szkodę niemajątkową nie można posługiwać się sztywnym schematem lub szablonem, gdyż każdy przypadek, w którym doszło do uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, powinien być rozpatrywany indywidualnie, z uwzględnieniem okoliczności konkretnej sprawy oraz nie tylko bezpośrednich skutków i stanu zdrowia fizycznego poszkodowanego, lecz także psychicznego stosunku pokrzywdzonego do odniesionych obrażeń i ich trwałych następstw oraz jego sytuacji życiowej (M. Nesterowicz, Przegląd Sądowy Glosa do wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 9 marca 2001 r., I ACa 124/01. 2002/10/130).

Stwierdzić należy, że strona pozwana w sposób nieuprawniony w oderwaniu od doznanej przez powódkę J. B. krzywdy dokonała ustalenia wysokości zadośćuczynienia na kwotę łącznie 13 500 zł dodatkowo podnosząc na przyczynienie się powódki do powstania szkody.

Zgodnie z przepisem art.362 k.c. jeżeli poszkodowany przyczynił się do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron.

Z żadnego z przeprowadzonych dowodów nie wynika, by powódka w czasie wypadku nie była zapięta w pasy bezpieczeństwa. Twierdzenia pozwanego ubezpieczyciela zawarte w uzasadnieniu odpowiedzi na pozew nie zostały poparte żadnym dowodem, a wskazywany w tym kontekście stopień przyczynienia się powódki nie niższy niż 50 % uznać należy za zupełnie dowolny. Zdaniem Sądu, takie stanowisko strony pozwanej ocenić należy jako zmierzające tylko i wyłącznie do nieuprawnionego zmniejszenia zadośćuczynienia należnego powódce, a tym samym do umniejszenia odpowiedzialności ubezpieczyciela obowiązanego do naprawienia szkody. Z zeznań powódki wynika, że była przypięta pasami, biegły sądowy z zakresu chirurgii i ortopedii, wprawdzie użył nieuprawnionych stwierdzeń dotyczących prawdopodobności powódki w tym zakresie, ale niezależnie od niefortunności ocennych sformułowań wynika z jego ustaleń, że uraz którego doznała powódka powstał w czasie gdy powódka była przypięta pasami. Brak jest dowodów przeciwnych zawnioskowanych przez stronę pozwaną, a to na niej w myśl przepisu art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodu w wykazaniu tego, że istotnie powódka nie była zapięta pasami bezpieczeństwa w czasie wypadku. Zupełnie niezrozumiałe jest dla Sądu stanowisko strony pozwanej wyrażone w piśmie z dnia 18 stycznia 2013 r. co do wyrażanych przez biegłego wątpliwości, bowiem faktycznie biegły sądowy sporządzający opinię w niniejszej sprawie nie miał uprawnień do wypowiedzania się na temat kwestii zużycia i rozciągania się pasów bezpieczeństwa, ale to rzeczą strony pozwanej było zgłoszenie odpowiedniego dowodu, jeżeli chciała wykazać swe rację co do przyczynienia się powódki do powstania krzywdy.

Z tych względów Sąd uznał, że powódka w czasie zdarzenia była przypięta pasami i niezasadne było zmniejszanie przyznanego jej zadośćuczynienia o 20 %.

W ocenie Sądu w odniesieniu do doznanych obrażeń przez powódkę w wyniku wypadku, dwukrotnego przebywania w szpitalu, unieruchomienia ręki w gipsie, przebytej operacji zespolenia płytką, odczuwanego bólu, przebytej rehabilitacji, ograniczeniach w samodzielnym funkcjonowaniu zadośćuczynienie należne powódce winno wynosić 32 500 zł. Nieporozumieniem jest wskazywanie przez stronę pozwaną, że wypłacone dotąd zadośćuczynienie 13 500 zł jest odpowiednie do rozmiaru krzywdy. Strona pozwana w żaden sposób nie uwzględniła powołanych

wyżej okoliczności, a dodatkowo odczuwanego lęku przed jazdą samochodem, ograniczeniach w normalnym funkcjonowaniu. Z tych względów, skoro powódce dotąd przyznano zadośćuczynienie w kwocie 13 500 zł Sąd zasądził na jej rzecz kwotę 19 000 zł. Zdaniem Sądu, jakkolwiek określany przez biegłego sądowego uszczerbek na zdrowiu nie jest wymiernikiem wysokości zadośćuczynienia, to stanowi jeden z elementów wpływających na rozmiar krzywdy. W ocenie Sądu, powódka mogła nie mieć świadomości jego rozmiaru i zasadnie po sporządzeniu opinii rozszerzyła powództwo. Dopiero zadośćuczynienie w kwocie 32 500 zł w pełni zrekompensuje doznane przez powódkę cierpienia fizyczne, jak i psychiczne.

Sąd od zasądzonej kwoty zadośćuczynienia zasądził odsetki ustawowe na mocy art.481 k.c. i art.14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz.1152 ze zm.). Strona pozwana powzięła wiadomość o szkodzie w listopadzie 2008 r., kiedy nastąpiło jej zgłoszenie poparte dołączonymi domu mantami z leczenia powódki. Zatem domaganie się odsetek ustawowych od pierwotnego żądania zgłoszonego w pozwie, tj. kwoty 6 000 zł od 7 stycznia 2009 r. nie jest przedwczesne, bowiem strona pozwana miała termin 30 - dniowy do wypłaty zadośćuczynienia. Od rozszerzonej części żądania w kwocie 13 000 zł Sąd nie znalazł podstaw do zasądzania odsetek w terminie 30 dni od zgłoszenia szkody, skoro takie żądanie nie została zgłoszone w pozwie. Sąd uznał, że pismo powódki z dnia 11 stycznia 2013 r. zostało doręczone stronie pozwanej 17 stycznia 2013 r., tak jak Sądowi i od tej daty, jak od daty wytoczenia powództwa należne są odsetki ustawowe od kwoty 13 000 zł i oddalił powództwo w pozostałym zakresie dotyczącym żądania odsetek od 7 stycznia 2009 r. od kwoty 13 000 zł.

Sąd oddalił powództwo w zakresie ustalenia odpowiedzialności strony pozwanej na przyszłość za skutki wypadku, któremu powódka uległa, ponieważ rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd uwzględnił również dolegliwości, które powódka będzie jeszcze odczuwała. Z opinii biegłego sądowego nie wynika, by istniała jeszcze konieczność przeprowadzenia nowych zabiegów, które skutkowałyby krzywdą. Niezależnie od tego, konstrukcja przepisów dotyczących czynów niedozwolonych umożliwia wystąpienie z nowym powództwem w razie ujawnienia się nowej krzywdy.

Na mocy art.98 § 1 i 3 k.p.c. orzeczono o kosztach procesu, na które składały się uiszczona opłata sądowa od pozwu 300 zł, 17 zł opłata skarbową od pełnomocnictwa 17 zł, koszty zastępstwa procesowego pełnomocnika będącego radcą prawnym ustalone na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz.1349 ze zm.) oraz koszty dojazdu pełnomocnika dwukrotnie z W. do K. i z powrotem w kwocie 142 zł. Ich wyliczenie zawarte w spisie kosztów nie budzi żadnych zastrzeżeń, tym bardziej że pełnomocnik sprostował iż wyliczono je o faktyczne zużycie paliwa przy zużyciu 7 l oleju napędowego na 100 km i cenie paliwa 5,60 zł za 1 litr. Sąd nie uwzględnił wniosku pełnomocnika powódki o przyznanie mu wyższych kosztów na mocy § 6 pkt 5 rozporządzenia z dnia 23 września 2002 r., ponieważ zgodnie § 4 ust. 2 powołanego rozporządzenia w razie zmiany w toku postępowania wysokości stanowiącej podstawę obliczenia opłat, bierze się pod uwagę wartość zmienioną, poczynając od następnej instancji.

W oparciu o art.113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Kłodzku brakujące koszty sądowe - wypłacone wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 674,55 zł i brakującą opłatę sądową od rozszerzonego powództwa 13 000 zł w kwocie 650 zł; łącznie 1 324,55 zł.